

— "Α! πατέρα, ανέκραξε, καταφι-
λούσα αὐτόν, πόσον μ' ἐτρόμαξες!

Ἐκεῖνος δὲν ἀπήντησε, διότι ἐπνίγετο
ὕπὸ χαρᾶς.

— Τό 'Ξευρα ἐγὼ ὅτι ἔπρεπε νὰ πλα-
γιάσω, ἐπανελάθην εὐθύμως. Ὁ φίλος
σου, ὁ θερμαστής, μοῦ τὸ εἶπε πολλαὶς
φορὰς. Καὶ αὐτὸς ἐγλύτωσε μιὰ φορὰ
ἔτσι... καὶ ἐγὼ εἶμαι πολὺ μικρότερη ἀπὸ
αὐτόν. Μὴ κλαῖς λοιπόν, πατέρα, ἀφοῦ
δὲν ἔπαθα τίποτε, νὰ... τ' αὐτιά μου
μόνον μὲ πονοῦν... ἀπὸ τὸν κρότο ποῦ
ἔκαναν τὰ βαγόνια ὅταν ἐπερνοῦσαν ἀπὸ
'πάνω μου.

Καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς τὴν ἔθλιβεν ἀκόμη
ἐπὶ τῆς καρδίας του, χωρὶς νὰ προσφέρῃ
λέξιν, ἡ Μάρθα ἐξηκολούθησε μὲ τόνον
ὀλίγον ὑπερήφανον:

— Δὲν τὰ ἔχασα καθόλου, γιατί, καθὼς
βλέπεις, δὲν ἄφησα νὰ μοῦ πέσουν τὰ ὠ-
ραῖα χρυσοῦ νομίσματα, ποῦ ἔπεσαν αὐ-
τοῦ κυρίου... μῆτε τὸ ἐπισκεπτήριόν του
ποῦ τὸ εὔρηκα καὶ αὐτὸ εἰς τὸν δρόμον...
Τὸ ὄνομά του εἶνε γραμμένον μὲ μικρὰ
γράμματα... καὶ ἐγὼ δὲν ἤξερω ἀκόμη
νὰ διαβάζω παρὰ χονδρὰ... ἐσυλλάβισα
ὅμως ὡς τώρα τὰ μισὰ... θὰ 'πᾶς νὰ τοῦ
δώσης τὰ χρήματα, δὲν εἶν' ἔτσι, πα-
τέρα;

— Ναι, θὰ 'πάγω, ἐψιθύρισεν ὁ Κάμ-
πρεμερ, καὶ θὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ μοῦ
εἴπῃ...

Τὸ τέλος τῆς φράσεώς του ἀπωλέσθη
ἐν τῷ θαυρῷ.

Ἡ ἔκτακτος ἀμαξοστοιχία διήρχετο
μετὰ τῶν παιδρῶν θηρευτῶν, οὔτινες οὐ-
δόλως ὑπώπτευον τὸν κίνδυνον, ὃν εἶχον
διατρέξει.

[Ἐπεται συνέχεια].

Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

G. L. HEIBERG

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΣΚΗΝΗ

Διήγημα

[Τέλος]

"Ελαβον τὴν χεῖρά της, ἔθλιψα αὐτὴν
ἐπὶ τῆς καρδίας μου, κατεφίλησα καὶ κα-
τέβρεξα αὐτὴν μὲ θερμότεα δάκρυα· ἐπὶ
τῶν ψαλμῶν, ἅτινα ἔφερεν, ἦτο ἐγκεχα-
ραγμένος ὁ ἔρως.

Ἐρρίφθην εἰς τοὺς πόδας της καὶ εἶπον:
— ὦ Μάγια! ἀγγελε εὐδαιμονίας!
ὄνομα ὅπερ μέχρι θανάτου θὰ λατρεύω!
Συνήθως δίδουσι δῶρόν τι κατὰ τὰς ἐορ-
τὰς ταύτας· δός μοι τὸ βραχιόλιον αὐτό,
δός μοι τὴν εἰκόνα τοῦ σκληροῦ θεοῦ, ὅς-
τις κατεσπάραξε τὴν καρδίαν μου.

— Ὁχι, πρέπει νὰ λάβῃς ἐνθύμιον καλ-
λίτερον παρὰ τῆς ἀδελφῆς σου.

Καὶ ἀποσπῶσα τοῦ λαιμοῦ της σταυ-
ρόν.

— Ἰδοῦ, εἶπεν, ἡ ἀγκυρα τῶν τεθλιμ-
μένων ψυχῶν!

Εἶτα ἐξῆλθεν.

Ἐπανῆλθεν μετ' ὀλίγον εἰς τὸν θάλα-

μον ἐν ᾧ εὕρισκετο ἡ Καρολίνα καὶ προ-
φασιζόμενος ἐλαφρὰν ἀδιαθεσίαν ἀπῆλθον
μεθύων ὕψ' ἡδονῆς καὶ εὐδαιμονίας.

— Ἐμε λοιπόν ἀγαπᾷ ἡ Μάγια! Τί
πρὸς ἐμὲ ἡ ἐκτίμησις τοῦ κόσμου; Οὐδὲν
δύναται νὰ μὲ λυπήσῃ, οὐδὲν νὰ μὲ τα-
πεινώσῃ.

Δ'

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπιούσης ὁ πενθερός
μου μαθὼν ὅτι ἡσθένου ἦλθε προθύμως
πρὸς ἐπίσκεψίν μου.

— "Α! μοι εἶπε, πόσον χθὲς τὸ ἐσπέ-
ρας σὰς ἐπεθύμησα. Αἱ δύο μου κόραι ἡ-
σαν ἐκεῖ μόναι, κατηφεῖς, καὶ ἐγὼ ἔπα-
σχον ὑπὸ ἀνεκφράστου ἀθυμίας. Ἐνίοτε
κατισχύω τῆς κακῆς μου διαθέσεως. Χθὲς
ὅμως δὲν ἡδυνήθην.

— Σὰς συνέβη ἴσως τι δυσάρεστον;

— Ὁχι, ἀλλὰ κακὰ προαισθήματα μὲ
βασανίζουσι· φοβοῦμαι μὴ ἡ ἀτυχὴς Μά-
για ἀποθάνῃ προῶως, ὡς ἡ μήτηρ της.
Χθὲς τὸ ἐσπέρας ἡ χωρότης της μ' ἐτρό-
μαξεν, ὁμοίαζε πρὸς τὴν μητέρα της ἐπὶ
τῆς ἐπιθανατίου κλίνης της. Καὶ σὲς θὰ
ἐκπλαγῇτε διὰ τὴν αἰφνιδίαν μεταβολὴν
της. Εἶνε βέβαιον· μυστικὴ λύπη τὴν κα-
τατρώγει τὴν δυστυχῆ κόρην μου. Κατὰ
τὸν παρελθόντα χειμῶνα, ὅταν ἐλείπατε,
ἤρχετο τὸ ἐσπέρας νὰ παίξῃ τὸ κλειδο-
κύμβαλον καὶ ἐβλέπομεν τοὺς ὀφθαλμούς
της ἐρυθροὺς ἐκ προσφάτων δακρύων. Ὁ
Θεὸς ἂς συγχωρήσῃ τὸν Χένιγκ! Δὲν ἐπι-
θυμῶ τὸ κακὸν του, ἀλλ' ἐκεῖνος κατέ-
στρεψε τὴν εὐδαιμονίαν τῆς θυγατρὸς μου.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους, ὁ πενθερός
μου ἀπῆλθεν.

"Ἦκουσα αὐτὸν σιωπῶν.

Ἐνόησα τὴν κίτιαν τῆς λύπης τῆς Μά-
γιας, καὶ μόνος ἐσκεπτόμην τίνι τρόπῳ
ἔπρεπε νὰ σώσω ἐκείνην, τὴν ὁποίαν πα-
ραφόρως ἐλάτρευον. Δὲν ἦτο καιρὸς δις-
ταγμῶν.

Ἀπεφάσισα νὰ ὁμιλήσω περὶ τούτου
εἰς τὸν πατέρα της.

Ποῦ θὰ εὕρισκον εὐγενέστερον καὶ πι-
στότερον φίλον;

Μετὰ μεσημβρίαν, καθ' ἣν ὥραν ἐγνώ-
ριζον ὅτι ἀπεσύρετο εἰς τὸ δωμάτιόν του,
ἐπορεύθην εἰς τὴν οἰκίαν του.

"Ἐκρουσα τὴν θύραν.

"Ἦτο, κεκλεισμένη.

Εἰσῆλθον εἰς τὴν αἵθουσαν, ἐν ᾗ μόνην
εὔρον τὴν Καρολίαν.

— Ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφὴ μου ἐξῆλ-
θον, μοι εἶπε δακρύουσα. Ἡ μητέρα πολ-
λάκις μοι εἶπεν ὅτι δὲν μ' ἡγάπας εἰλικρι-
νῶς, ἀλλ' ἐγὼ δὲν τὸ ἐπίστευον. Χθὲς ὁ-
μως εἶδον καθ' ὕπνον ὅτι ὁ πατέρας μοι
ἔφερεν ἐπιστολὴν σου ὁμοίαν πρὸς ἐκείνην
τὴν ὁποίαν ὁ Χένιγκ ἔγραψε πρὸς τὴν Μά-
γαν ὅταν διέλυσε τὸν γάμον του. Κατέ-
βρεξα τὴν κλίνην μου μὲ πικρὰ δάκρυα,
καὶ παρεκάλεσα τὸν Θεὸν ν' ἀποθάνω
μᾶλλον παρὰ νὰ ἶδω τὴν ἀτυχῆ αὐτὴν
ἡμέραν.

Οὐδὲ λέξιν ἀπήντησα εἰς τὴν κραυγὴν
ταύτην τῆς ἀγωνίας, κατεφίλησα μόνον
τὴν χεῖρά της καὶ ἐξῆλθον.

"Ἐφευγον δρομαίως ὡσεὶ διωκόμενος

ὑπὸ τῶν Ἐρινύων. Δὲν ἐγνώριζον ποῦ ἐ-
βαδίζον. Ἐξῆλθον τῆς πόλεως· περιεπλα-
νήθην ἀνὰ τοὺς ἀγρούς καὶ ἡγνόουν ὁ-
ποῖαν ἔτι φρικτὴν θλίψιν θὰ ἐδοκίμαζον.

Τῇ ὑστεραίᾳ ὁ πενθερός μου ἦλθε πρὸς
ἐπίσκεψίν μου περιχαρής.

— Φίλε μου, εἶπε, χθὲς μετέσχες τῆς
λύπης μου, σήμερον θ' ἀπολαύσης τῆς
χαρᾶς μου. Διατί δὲν ἦλθες χθὲς τὸ ἐ-
σπέρας; Διατί δὲν παρευρέθης εἰς τὴν
χαρὰν μου; Ἐνῶ κατηφεῖς ἐκαθήμεθα,
αἰφνης ἠνεώχθη ἡ θύρα· νέος τις ῥίπτε-
ται εἰς τὰς ἀγκαλάς μου, εἶτα δὲ θρηνῶν
ἐναγκαλίζεται τοὺς πόδας τῆς Μάγιας.
Μεγάλη ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς μας. Ἦτο
ὁ Χένιγκ, ὁ ἀπίστος ἐκεῖνος ἀγαμος, ἐπα-
νερχόμενος. Θρησκευτικὰ τινὰ αἰτία ἐκώ-
λυσαν τὸν γάμον του, ἡ δὲ Μάγια πρὸ
πολλοῦ μὴ λαμβάνουσα ἐπιστολὴν του
ἐνόμιζεν ὅτι ἐνυμφεύθη.

— Καὶ τί θέλει τώρα; ἀνέκραξα πνι-
γόμενος ὑπ' ὀργῆς.

— Τί θέλει; δὲν ἐννοεῖς; Μετενόησε
καὶ ἔρχεται νὰ ζητήσῃ συγγνώμην.

— Καὶ ἡ Μάγια;

— "Α! ἡ Μάγια, πρέπει νὰ εἴπω τὴν
ἀλήθειαν, μ' ἐξέπληξεν. Ἐχάρη πολὺ ἰ-
δοῦσα αὐτόν, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐδέχθη, ὡς τὸν
ἄσωτον υἱόν. Ἐπέτρεψεν εἰς αὐτόν νὰ ὁμι-
λήσῃ, νὰ κλαύσῃ, νὰ ζητήσῃ συγγνώμην,
εἶπε σοβαρά. «Ἀρκεῖ Χένιγκ, αἱ ὑποσχέ-
σεις αὗται ἀπαιτοῦσιν ὠριμώτεραν σκέψιν·
ἀμφότεροι γνωρίζομεν τοῦτο. Αὐριοι θὰ
ὁμιλήσωμεν».

Εἶτα, τείνουσα τὴν δεξιάν, «Ἀδελφὲ
μου, προσέθηκον, ἐλθέ αὐριοι. Θὰ συ-
σκεφθῶμεν. Ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς σου
πολλὰ συνέβησαν...» Τώρα βεβαίως ὁ Χέ-
νιγκ θὰ εἶνε πλησίον της, θεωρῶ δὲ ἀδύ-
νατον ὁ ὠραῖος ἐκεῖνος νέος νὰ μὴ πείσῃ
τὴν ἀθῶαν κόρην μου, ἥτις βεβαίως ἀκόμη
τὸν ἀγαπᾷ πολὺ... Ἀλλά, πρὸς Θεοῦ!
Τί ἔχετε; Εἰσθε ὠχρὸς, ὡς νεκρός.

Ἀγνοῶ τί ἀπεκρίθη αὐτῷ. Πανομοῦ-
μαι μόνον ὅτι ὑπεσχέθη νὰ παρευρεθῇ
εἰς τὸ γεῦμα, ὅπου μετ' ὀλίγον ἐπορεύθη
καὶ εἶδον τὸν μισητὸν ἐκεῖνον ἀντεραστήν.

Ὅποσον ἦτο ὠραῖος! ὁποῖα γλυκύτης
ἐφαίδρυνε τὸ πρόσωπόν του! Ἐφθόνουν
τὰ προτερήματά του, ἀλλὰ δὲν ἡδυνάμην
νὰ τὸν μισήσω.

Ἐκτὸς τούτου ἡ Μάγια μετεχειρίζετο
αὐτὸν οὐχὶ ὡς ἐραστήν, ἀλλ' ὡς ἀδελφόν.

Ἡ Καρολίνα ἔλεγεν εἰς αὐτὴν διατί τῷ
ὠμίλει ἐνικῶς.

— Εἶνε ἔξις παιδικῆς ἡλικίας.

Ὁ Χένιγκ ἐφαίδρυνε τὴν οἰκογένειαν.
Ἐθαύμαζον τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ τὸν
εὐγενῆ καὶ ἐντιμόν, τὸν γλυκὺν καὶ ἐλα-
φρόν. Εἵλκυσε τὴν ἀγάπην τῆς Καρολίνας
καὶ τῆς μητρὸς ταχέως κολακεύων αὐτάς.
Προσεπάθει δὲ παντὶ σθῆναι ὁ ἀτυχὴς νέος
νὰ συγκινήσῃ τὴν καρδίαν τῆς Μάγιας,
ἥτις ἀπέφευγεν αὐτόν.

Ἡ συμπεριφορὰ τῆς νεάνιδος μὲ ἐνε-
θάρρυνε, δὲν ἐφοβούμεν σχεδὸν πλέον τὸν
ἀντίπαλόν μου.

Ἐκατοντάκις ἐπεθύμησα νὰ ἀποκαλύ-
ψω τὸ πάθος μου εἰς τὸν πατέρα της,

ἀλλ' ἐν βλέμμα τῆς Καρολίνας, τρυφερὰ λέξεις τοῦ Χένιγκ πρὸς τὴν Μάγικαν μ' ἀπέτρεπον καὶ ἐμαραινόμην οἰκτρῶς ἐν θανάσιμῳ ἀβεβαιότητι.

Ἐν τούτοις ἦλθε πρὸς ἐπίσκεψίν μου ὁ Ἀντώνιος ὡς μανιακός.

— Ἄ! ἀνέκραξεν, ἄς νυμφευθῇ οἷον-δήποτε ἄλλον, οὐχὶ ὅμως τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἐγκατέλιπε τὸν θησαυρὸν ἐκεῖνον καὶ πάλιν θὰ ἐγκαταλίπη. Ἦλθον ἵνα ἐμποδίσω τὴν ἔνωσιν ταύτην καὶ ἐν ὅσῳ ζῇ, ὁ γάμος αὐτὸς δὲν θὰ γείνη.

Με παρεκάλεσε δὲ νὰ ὀδηγήσω αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πενθεροῦ μου.

Εἶπον εἰς αὐτὸν νὰ περιμεῖνῃ μέχρι τῆς αὔριου.

Τῇ αὐτῇ ὅμως ἐσπέρα εὔρον αὐτὸν παρὰ τῇ Μάγικῃ.

Δικαίως ἐπαινοῦσι τὰ καλὰ παραδείγματα, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν κακῶν οὐκ ὀλίγον δύναται τις νὰ ὠφεληθῇ.

Ἡ ὁρμή τοῦ Ἀντωνίου μοὶ ἐχρησίμευεν ὡς μάθημα.

Ὁ Ἀντώνιος νῦν καὶ καρδίαν εὐγενῆ κεκτημένος δὲν ἠδύνατο νὰ νικήσῃ ἑαυτὸν, στερούμενος δὲ τῶν προτερημάτων τοῦ Χένιγκ περιεφρονεῖτο ὑπ' αὐτοῦ.

Ἦτο περίεργον νὰ βλέπη τις πῶς συνηντῶντο, πῶς ἐχαιρέτιζον καὶ ἀπέφευγον ἀλλήλους. Ἀλλὰ πάντοτε ὁ Χένιγκ ἐνίκῃ, ὁ δὲ ἀτυχὴς Ἀντώνιος ἐφαίνετο γελοῖος μὴ δυνάμενος νὰ καταστείλῃ τὴν ὀργὴν του.

Ἡ Μάγικα ἐλυπεῖτο ἐπὶ ταῖς σκηναῖς ταύταις· ἡ Καρολίνα ὅμως ἔχαιρε βλέπουσα τὴν ἔχθραν τῶν δύο ἀντεραστῶν, ἦτις μετ' οὐ πολὺ ἔπρεπε νὰ ἐκραγῇ.

Ἐσπέραν τινά, ἐνῶ ἀνηρχόμην εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πενθεροῦ μου, μοὶ εἶπον ὅτι ἡ Μάγικα καὶ δύο ξένοι ἦσαν μετ' αὐτοῦ.

Τῆς θύρας ἀνοιχθείσης, εἶδον τὴν Μάγικαν καθήμενῃ ἐν τινὶ γωνίᾳ ὠχρὰν καὶ τρέμουσαν, τὸν δὲ πατέρα προσπαθοῦντα νὰ πρᾶξῃ τὴν ὀργὴν τοῦ Χένιγκ.

— Οὐδὲν δικαίωμα ἔχεις σὺ ἐν τῷ οἴκῳ τούτῳ, ἔλεγεν ὁ Ἀντώνιος, σὺ, ὅστις ἐγκατέλιπες καὶ προσέβαλες τὸν ἄγγελον αὐτόν.

— Καὶ ὅμως, ὑπέλαθεν ὁ Χένιγκ, θὰ ὑπερασπίσω τὰ δικαιώματά μου μέχρι τῆς τελευταίας μου πνοῆς.

— Καλῶς· εἶσαι στρατιωτικός· καὶ ἐγὼ γνωρίζω νὰ μεταχειρίζομαι τὰ ὅπλα. Ἦκλεξον τὴν ὥραν καὶ τὸν τόπον.

— Εὐθύς, εἶπεν ὁ Χένιγκ, καὶ ὅπου θέλῃς. Οἱ ὑπηρεταὶ θὰ χρησιμεύσωσιν ὡς μάρτυρες, καὶ τὸ πιστόλιον θὰ κρίνῃ τίς ἐξ ὑμῶν αὔριον θὰ ἐπανεῖλθῃ ἐνταῦθα.

Ἡ Μάγικα ἠγέρθη καὶ δραμοῦσα πρὸς τὸν Χένιγκ·

— Αὐτὴ λοιπὸν εἶνε ἡ ἀγάπη, τὴν ὁποῖαν μοὶ ὑπεσχέθης, ἡ ἀμοιβὴ τῆς ἀδελφικῆς φιλίας μου;

— Ἄ! ἀγαπητὴ Μάγικ, εἶπεν ὁ Χένιγκ, εἰπέ μίαν λέξιν, μίαν μόνην λέξιν, θὰ λησμονήσω τὴν προσβολήν, καὶ θὰ τείνω φειδρὸς τὴν χεῖρά πρὸς τὸν ἀντίπαλον.

— Καὶ ἐγώ, ἀνέκραξεν ὁ Ἀντώνιος,

εἶμαι ἔτοιμος τὰ πάντα νὰ λησμονήσω, ἀνδνηθῇ νὰ δηλώσωτε ποῖον δύνασθε ν' ἀγαπήσετε, τὸν ἀπίστον αὐτόν, ἢ ἐκεῖνον, ὅστις ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν συλλογίζεται ὑμᾶς καὶ σᾶς λατρεῖ.

Ἡ Μάγικα ἐκρυψεν ἐντὸς τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον.

— Καλὴ μου Μάγικ, εἶπεν ὁ πατήρ, καλὴ μου κόρη, ἀκουσον τὴν φωνὴν τοῦ ἀτυχοῦς πατρός σου. Δύνασαι νὰ ἔδῃς τοὺς καλοὺς αὐτοὺς νέους νὰ φονευθῶσι διὰ σέ; Θέλεις νὰ ἐκτεθῇς καὶ νὰ γείνης κοινὸν σκάνδαλον; Δὸς τὴν χεῖρά σου εἰς οἰονδήποτε θέλεις. Ἄν ὁ Χένιγκ ὑπῆρξεν ἀπίστος, δὲν δύναμαι ὅμως νὰ λησμονήσω τὸν φίλον τῆς παιδικῆς σου ἡλικίας. Ἐνθυμοῦ τὸν πατέρα του, τὸν πατέρα του, ὅστις σὲ παρεκάλεσε δι' αὐτόν.

Ἐτεινεν ἤδη ἡ Μάγικα περιαλγῆς, τὸν πατέρα προσβλέπουσα, τὴν χεῖρά πρὸς τὸν Χένιγκ· δὲν ἠδυνάμην νὰ ὑπομείνω πλέον· ἀπέσπασα αὐτὴν τῆς πατρικῆς ἀγκάλης, ἀνακράζων·

— Ὅχι! ἡ χεῖρ αὕτη δὲν θὰ δοθῇ βιαίως. Φύγετε, ἄφρονες! Καὶ ἐγὼ ἔχω χεῖρα, ἦτις δύναται νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν κόρην αὐτήν, καὶ καρδίαν, τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ διαπεράσῃ τις πρὶν λάβῃ αὐτήν.

Ἡ Μάγικα ἔκλινε τὴν λατρευτὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους μου φειδρὰ· ἐνηγκαλίσθημεν περιπαθῶς· εἶτα ἀποσπασθεῖσα ἔφυγε δρομαίως ἐκ τοῦ δωματίου.

Ὁ πατήρ καὶ οἱ δύο μνηστῆρες ἔμειναν καταπληκτοί.

Ἐξῆλθον οὐδὲν εἰπών.

Ὁ Ἀντώνιος μ' ἠκολούθησε κατηφὴς μέχρι τοῦ οἴκου μου, ἐκεῖ δὲ μοὶ εἶπε θρηνηδών·

— Ἐννοῶ, ἐννοῶ τί συμβαίνει. Σὺ ὁ διερμηνεὺς τῆς ἀγάπης μου, ἐλάτρευσας ἐκείνην... Χαῖρε. Τὴν νύκτα αὐτὴν ἀναχωρῶ.

Ἐθλίψε τὴν χεῖρά μου καὶ ἀπῆλθε.

Τῇ ὑστεραίᾳ ἐπορεύθην εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Α*.

Μοὶ εἶπον ὅτι ἡ Μάγικα ἠσθάνει καὶ ὅτι ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς δὲν ἐδέχοντο. Ἐξερχόμενος συνηντήθην μετὰ τοῦ Χένιγκ, ὅστις λαβὼν με τῆς χειρὸς εἶπεν·

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἔλθω εἰς τὴν οἰκίαν σας· θὰ σᾶς ὁμιλήσω περὶ σπουδαίου πράγματος.

— Εὐχαρίστως, κύριε, εἶπον εὐτόλμως. Ἐνόμιζον ὅτι θὰ με προσεκάλει εἰς μονομαχίαν.

Εὐθύς ὡς εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

— Ἀγαπητέ μοι ἀδελφέ, μοὶ εἶπε, δύνασαι νὰ χαρῇς τώρα. Εἶσαι ἐλεύθερος, ἠρραβωνίσθην τὴν Καρολίαν.

Ἡτένισα αὐτὸν ἐκχαμβος.

— Ναί, ὑπέλαθεν, ἤμην τυφλός, χθὲς τὸ ἐσπέρας εἶδον τὸ φῶς· εὐθύς ἐπορεύθην εἰς τὸν κύριον Α* καὶ ἐζήτησα τὴν χεῖρά τῆς Καρολίνας. Ὁ πατήρ ἐδέχθη. Σήμερον εἶδον τὴν μητέρα καὶ αὐτήν. Διηγῆθην τὴν συμβᾶσιν σκηνὴν. Ἡ Καρολίνα προθύμως μὲ ἐδέχθη ὡς μνηστῆρα. Μοὶ ἔδωκε

δὲ τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν διευθυνομένην πρὸς σέ, ἦτις ὅμως, ἐλπίζω, ὅτι δὲν θὰ σὲ λυπήσῃ.

Ἡ χαρὰ μου ὑπῆρξεν οὕτω σφοδρά, ὥστε παρ' ὀλίγον κατέπιπτον ἀναίσθητος.

— Λοιπὸν, ἀνέκραξεν ὁ Χένιγκ, θὰ λιποθυμήσῃς, ὡς ἡ Μάγικα.

Συγχρόνως ἦλθεν ὁ κύριος Α*.

— Ἀχ! πατέρα μου, τῷ εἶπον, εἶνε ἀληθές; Μοὶ δίδετε τὴν Μάγικαν; Καὶ σέ, Χένιγκ, εὐεργέτα· μου, πῶς θὰ σὲ ἀνταμείψω; Δὲν ἐθυσιάσθης χάριν ἐμοῦ; δὲν θὰ ζήσης δυστυχῆς;

— Δυστυχῆς! ἀνέκραξε, δυστυχῆς νυμφευόμενος ὠραίαν καὶ ἀγαθὴν νεάνιδα; Ἡ εὐδαιμονία μου εἶνε πλήρης. Ἡ Μάγικα εἶνε εὐτυχῆς τώρα, ἡ ἐπιθυμία τοῦ θνήσκοντος πατρός μου ἐκπληροῦται οὕτω.

— Ἐλθετε, πάτερ μου, εἶπεν ὁ κύριος Α*, μᾶς περιμένουσιν.

Ἠκολουθήσαμεν αὐτόν εἰς τὸν οἶκόν του. Ἀφῆκεν ἡμᾶς μόνους ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, εἶτα δ' εἰσῆλθε κρᾶτων τῆς χειρὸς τὰς δύο θυγατέρας του.

Ἡ Μάγικα ἦτο ὠχρὰ καὶ ἔφερε λευκὴν ἐσθῆτα.

Τὸ πρόσωπον τῆς Καρολίνας ἦτο ἐρυθρόν ὡς πορφύρα.

— Ἰδοῦ, εἶπεν ὁ κύριος Α*, τὸ ἐρυθρόν καὶ τὸ λευκὸν ρόδον. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ἐκραγῇ νέος πόλεμος μετὰ τῶν ἵππων αὐτῶν.

Σ.

ΤΕΛΟΣ

ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΑΣ

ἀπὸ τοῦ φύλλου 319, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου δημοσιεύονται

ΝΕΑ ΟΛΩΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Τόμος καλλιτεχνικώτατος ἐκ 312 σελίδων

μετὰ καλλιτεχνικοῦ ἐξωφύλλου

γραφέντος ὑπὸ τοῦ κυρίου

Θ. ANNINOY

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΤΕΡΟΝ

ΔΩΡΟΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

Δι' ἀμφοτέρω τὰ φύλλα διὰ πᾶσαν ἡλικίαν καὶ τάξιν

Τιμὴ χρυσοδέτων διὰ τὸ ἐσωτερικὸν δρ. 4.

Ἀπλῶν μετὰ καλλιτεχνικοῦ ἐξωφύλλου » 3.

Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν πληρωτέα εἰς φρ. χρυσᾷ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἔχοντες ἀγγελίας νὰ ἐπιστρέψωσιν αὐτὰς τῷ κ. Ι. Γ. Τσακασιάνῳ ἐνταῦθα, ἢ ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν. Οἱ ἐπιθυμοῦντες δὲ ν' ἀποκτήσωσι ταῦτα, ἄς πέμψωσι τὸ ἀντίτιμον ἢ τῷ κ. Τσακασιάνῳ, ἢ τῇ διευθύνσει τῶν « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ».